

ΣΚΟΡΠΙΑ ΘΡΑΚΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

Το συνεργάτο μας κ. Κ. Δ. ΒΑΦΕΙΔΗ (Θρακιώτη

Για όσους θά διηρωτώντο γιατί άσχοιούμαι τόσο όπίμω να, με την Θρακην, τας άνα μνησεις της και την ήθογραφια της, μιά πού τόσα άλλα πρακτικώτερα και ρεαλιστικώτερα ζητήματα μας άπασχολούν εώ, ένδ αυτά πού πραγματεύομαι από τας στήλας του άγαπητού μας «ΤΑ ΧΥΔΡΟΜΟΥ», είναι άνεδαφικά ίσως και ξεπερασμένα, σά άπαντήσω με κάτι πού ήκουσα σέ μιά διάλεξι του (των) πολιτη ποιητή Όμηρου Μπεκέ φέτος στο «Πάρνασο» στην Άθήνα, στο τέλος της, για τδ λογοτέχνη και γιατρό της Πόλης Νικολ. Βασιλειάδη.

Τελειώσε ή ώραία διάλεξις τουμέ τόν 136ο ψαλμότου Δαυιδ πού έκαμεδλους να συγκλονισθούν θαθύτατα (ήσαν παροντες καθηγηται Πανεπιστημίου, Ακαδημαϊκοί, Ίεράρχαι, πολιτικοί Άρχηγοί,) και να χειροκροτούν επί ώρες τόν όμιλητή. Ίδου πώς έχει ή ύποθεσις του ψαλμού αυτου του Προφητανακτος Δαυιδ: Οι Έβραιοι σύρονται στην αιχμαλωσία από τούς βαβυλωνιους. (Μετοικεσία Βαβυλωνος). Οδού τες φάραγον στας ορθας του Εωφρατου όπου και «έκλαυσαν έντδ μνησθηται την Σιών» και σταμάτησαν για να ξεποστάσουν. Τότε «οι αιχμαλωτεύσαντες αυτους» τους υπέδειξαν να ψάλλουν μερικας ώσας. Θλιμμενοι, κουρασμένοι οδοιποροι, αλλά πρό παν τος νοσταλγοι της Πατρώας Γης των άπήνητησαν: Πώς ζητατε τέτοιο ένα πράγμα από μας; «εάν επιλάσθωμαι σου Ίερουσαλημ επιησσει η οεσιά μου, κοληθει η γλώσσα μου τω λάρυγγι μου, εάν μη σου μνησθώ, εάν μη προανατάξωμαι την Ίερουσαλημ, ως εν άρχη της εφροσσης μου».

Θά καταστρέψη τδ άριστουργημα αυτό ή μετάφρασις άλλα είναι άνεγκαία. « Αν σε ξεχάσω Ίερουσαλημ να παραλυση (να κουλασθ) τδ χερι μου, να κολληση η γλώσσα μου στον λάρυγγά μου εάν δέν σε ενθυμηθώ αν σεν σε πρωτοαναφέρω σε κανε χαρά μου».

Αυτή είναι ή άπάντησις πού έχω να δώσω σε όσους ξενίζονται ίσως όπως είπα ποιδ πάνω για όσα συνεχίζω υπό τόν τίτλον «Σκόρπια Θρακικά φύλλα» να γράφω για τήν άλησμόνητη ιδική μας Σιών, την Θράκη μας Καμμιά συνθήκη, καμμιά σκοπιμότης, κανεις όσοδήποτε τρανός πολιτικός και αν είναι, καμμιά συμμαχία, μποροδν να μας

κάνουν να λησμονήσωμενην Θρακη μας.

Μας συγκινει θαθύτατα όμως όταν με την Πατρίδα μας άσχοιοονται λογοτέχνη, ιστορικοί, διανοούμενοι καταγομενοι από την Ιαίαία Ελλάδα. Σήμερα ανατρεχώ σε δυο τέτοιες περιπτώσεις, στην πρώτη όμιλει δ άείμνηστος Ιαυλος Μιρθάνας (ιατρος του Πολεμ. Ναυτικού Π. Άποστολίδης λογοτέχνης και συνεργατης της Έστιας). Θέμα του ή Σημαία της Παλλιπολεως. Άπαραίτητη μιά μικρή έπεξηγησις. Η Παλλιπολις ως οιεθνης ζώνη κατεληφθη τδ 1920 μονον πολιτικώς. Στρατιωτικώς κατειχετο από τούς Γάλλους και Άγγλους. Τας πολιτικας Άρχας συνώδουσεν Έλληνική Λωροφυλακή μονον κατά τήν άπελευθέρωσιν της. Και τότε και κατά την εκκένωσιν της τιμάς απέδωσαν Άγγλικα και Γαλλικά όπλια στην Έλληνική Χωροφυλακή. Ατ αφίσωμε όμας να όμιλήσιν ο Μιρθάνας:

Η ΣΗΜΑΙΑ ΚΑΛΛΙΠΟΛΕΩΣ

Η τελευταία Έλληνική σημαία, ή ύποστασία επί της ουσμοίρου γής της όποιης διαβάτικη, ως άραται όνει

ρον, έσθήση ηελευθερία, ύπιρξεν η σημαία της Παλλιπολεως.

Αυτη άκριώδς, ή όποιαπρώτη, κατα μοιραϊαν συμπτωσι, εκηρυξε με το υπερηφανον άνεμισμα της, τα ελευσρια εις την χωραν των προαιωνιων σκλασων.

Μια ποσους αγωνας και εναντιον ποσων αντιορσσεων ειχεν ύψωθη κατα την μακρυνην εκείνην εϋτυχισμενη ή μεραν ή σημαία της Ελλάοος, επί της πανηγυριζούσης πόλεως!!

Εφθασε στιγμή, κατά την όποϊαν οι σκλασοι ειχον άρχιση να διατάσουν δια την ελευθερίαν των. Τόσον άργοδσαν να περάσουν αι ώραι δια τούς ανθρώπους, οι όποιοι ειχον άναμεινη την μεγάλην ημεραν καρτερικώς επί αιώνας και χωρις να λιποψυχήσουν ουτε μίαν στιγμήν.

Επί τέλους ή μεγαλη έπηγελμένη ημερα εφθασε. Διενη άγνηματα, καθιεροδνται την θρακικην ελευθεριαν, εις ταν παραταχθη δια να άπονει μουν τας τιμάς ταν τετιμημένων, πρός τα Έλληνικά χρώματα. Τα όπλια παρούσα σήσαν εις εδύσει χαιρέτισμο». Και ένα παραγγελμά τδ όποϊον συνεκλόνησε τας ψυχας των ζωντανων και έν Συνέχεια εις την 6ην σελίδα

Στην 102η Καμμία 11/50

ΣΚΟΡΠΙΑ ΘΡΑΚΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

Συνέχεια έκ τής 3ης σελίδος
 φωσε μεχρι των ταφών, ως
 φωνη αμμουγγελου, αντηχησε
 «λίρες».

Τι συνεπτυγμένη, ως άν-
 θος έτοιμον γ' ανοίξη εις
 το φως μιας έαρινης άνατο-
 λης, σιμμάς, επικερση προς
 τα υψη επί του υψηλου Ιστου
 έσταμάκισε εις την κορυφήν
 του, εξετυλίχθη, ως θαυμα
 και ο ουρανός εγεμισε απο
 τον θρισμόν των χρωμάτων
 της.

Ειδό ολίγων ήμερών, πάλιν
 ή ίδια πομπή-ύπαρχουν ίδια
 πράγματα πενθίμως διαφορε-
 τικά-εκινηθή εις τον Ιδιον το-
 πον, εις το Ιδιον σημειον. Διε-
 θνη αγήματα είχαν παρατα-
 χση πάλιν, διά νά αποδώ-
 σουν τας νεκρώσιμους τι-
 μας εις την Ιδιαν σημαίαν,
 της οποίας οι κυματισμοί ώ-
 μοιασαν με ψυχορραγημα.
 Τα όπλα παρουσιασθησαν πα-
 λιν εις ευλαθή πενθιμον και
 ρετισιμον. Ένα παραγγελαμα,
 το οποίο έσκορπισε ριγη θα-
 νατου εις τας κοκκάλα των νε-
 κρων, των παλαιων και των
 νεων νεκρών, αντηχησε «Υ-
 ποστειλον».

Άλλα την στιγμήν αυτήν
 άκριως, συνέθη το καταπλη-
 κτικον μυστηριον το όποιον
 άναφέρουν επισημοί έπιστο-
 λες προς το Υπουργειον, να
 ρα τον Ιστον ναυτοπόουλο
 το λεπτόν σχοινακι επί του
 όποιου επρόκειτο νά κεινη-
 σι προς την νην υποστειλο-
 μενη ησημαία. Άλλα η ση-
 μαία έμεινεν εις την θέαν
 της.

Ένας αϊφνίδιος κύμαός
 εις το ακρον του Ιστου, έσπ-
 ματισε την εκτεταμένην κοίτην
 ρισμού. Η σημαία, ως νά ει-
 χεν αποκτήση ψυχήν άναρ-
 του, ηρνειτο να υπακούσθις
 την άδικον διαταγήν. Και
 εξακολουούσε να μενη εις την
 θέαν της και εις τον ουρα-
 νον της.

Λαμμά προσπάθεια, κα-
 νεις τεχνικός χειρισμός, καμ-
 μια βία δέν εσταθησαν Ικα-
 νά, διά νά την μετακινήσουν.
 Έμεινεν εκεί, όπου ετά-
 χθη, ως στρατιώτης άποφασί-
 σμενος νά άποθάνη επί των
 επικλινών. Και εχρειάσθη τό-
 τε ο ελλην ναύτης με τά δά-
 κρυα εις τά μάτια, νά αναρ-
 ριχηθή επί του Ιστου και νά
 καταβείσθι την τραγικήν ση-
 μαίαν, σφιγγων αυτήν ως ά-
 γαπημένον νεκρόν, επάνω εις
 το στήθος του.

Ήτο άραγε ένας σιωπη-
 λός αιδνας; Ήτο μόνον μία
 τραγική διαμαρτυρία; Ήρι-
 σμένως δέν ήτο άπλή σύμπτω-
 σις. Τα μεγάλα ιερά σύμβο-
 λα, το ιερώτερον όλων ή ση-
 μαία έχουν την Ιδικήν των ψυ-
 χήν. Διοτι ή ψυχή όλοκλήρων
 λαών, ο πόνος και ή χαρά
 των, είνε ή ψυχή των».

Τό άριστούργημα αυτό του
 Νιρθάνα, θρήκε την τιμητι-
 κή του θέσι στα Νεοελληνι-
 κά Άναγνώσματα των Γυ-
 μνασίων του Κράτους μας.

γανισμός του Κράτους, (σε
 οιασκή μιās Ναυμαχίας
 στο Βυζάντιο από τον Κ. Ρά-
 δο) παρουσιάζει ένα ηρωικό
 θρακόπουλο από τη Συλη-
 αρία.

Οι Άραβες το 714 μ.χ. επί
 Λέοντος Γ' του Ίσαύρου
 κολορκοούν την Κωνσταντι-
 νούπολι. Στη Βαρβαρική αυ-
 ή επίθεσι αμόνονται οι Βυ-
 ζαντινοί με το «υγρόν πυρ».
 Σε κάποια στιγμή ο στόλος
 των κινδυνεύει και είνε ανάγκ-
 η νά ειδοποιηθί ο Στόλαρ-
 χος και ο Αυτοκράτωρ, και
 ο έγχείρημα αυτό άναλαμ-
 βάνει ένας ναυτόπαις 15 έ-
 τών, και το φέρει σεάσιο πέ-
 ρας. Η Κων'πολις σώζεται
 και χιλιάδες στόματα ψάλ-
 λουν «Τη υπερμάχω Στρατη-
 γώ τή Νικητήρια».

Την άλλη μερα ο Αυτοκρά-
 τωρ ζητεί νά εμφανισθί μπρο-
 στά του ο μικρός ναυτόπαις.
 Πώς λέγεσαι;
 — Ιωάννης Θρακιώτης, ά-
 πήνησε εκείνο, λέγοντας το
 όνομα του τόπου του, κατά
 τη συνήθεια του καιροϋτου.
 — Από πού είσαι;
 — Από την Σηλυβρία.
 — Τι δουλειά κάνει ο πατέ-
 ρας σου;
 — Ψαράς, έχει δική του θάρ-
 κη.

Γιατί απήνησε ο Αυτο-
 κράτωρ κρύβοντας κάποια
 σκοπό του. Έπειτα πρόσθε-
 σε:

— Βάσας παιδί μου την
 Πατρίδα. Πάρε λοιπόν αυτό
 το είκοσι χρυσά νομίσματα...
 Δέν πρόκειται όμως νά κει-
 σθι η φράση του ο γενναί-
 ος Ίσαυρος και τον διεκόψε
 άναγκασμένο το ναυτόπουλο.

— Βασιλεύ ειπε, ότι έκαμα
 τό έκαμα για νά σώσω την
 Πατρίδα μου και τη Πατρίδα
 από τους άπίστους. Δέν εί-
 μαι άξιος νά πάρω άλλη ά-
 μοιβή. Μου φθάνει ότι επέτυ-
 χα τό σκοπό μου. Και τά μά-
 τια του έπλημύρισαν δά-
 κρυα, και ή φωνούλα του έ-
 κόπηκε από ένα συγκρατημέ-
 νο λυγμό.

Ο Λέων εθαύμαζε τώρα
 τό θάρρος τη φιλοτιμία και
 την άφοσίωσι και άγάπη του
 παιδιου για τη θρησκεία του
 και τη Πατρίδα και συμπλη-
 ρώνοντας τη πρώτη του σκέ-
 ψι ειπε:

— Είμαι υπερήφανος, ναυτό-
 πουλό μου, γιατί τό Βυζάν-
 τιο γεννά τέτοια Έλληνόπου-
 λα. Από αύριο θα είσαι μα-
 θητής στη ναυτική σχολή μου
 για νά γίνης ένας λαμπρός
 αξιωματικός. Οι γονείς σου
 μου θα έχουν την προστασία
 μου και συ την άγάπη του
 Βασιλέως.

Η πρόβλεψη του Λέοντος,
 αλήθευσε, ο μικρός Ιωάννης
 Θρακιώτης με τον καιρό έγι-
 νε Ιδρυτής μιās νέας φημι-
 σμένης ναυτικής οικογενεί-
 ας.

Είμαι εδτυχής όταν ήΘρά-
 κη μας δίνει θέματα που θρί-
 σκουν τη θέσι τους στα Σχο-
 λικά μας Βιβλία. Άλλά επ'
 αυτού θα συνεχίσω στο προ-
 σεχές εξασέλιδο του «Ταχυ-
 δρόμου».

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

Παυλίδης Χαλκίδης
1/1/50

Και έρχομαι στη δεύτερη
 περίπτωσι. Ο συγγραφεύς
 Σχολικών Βιβλίων Ν.Α. Κον-
 τούπουλος σένα Άναγνωστι-
 κό του Δημοτικου που κυκλο-
 φόρησε και ο Έκδοτικός Όρ-

ΚΥΡ. ΒΑΦΕΙΔΗΣ
 (Θρακιώτης)